

onschadelijk te maken en de schade te vergoeden, die onschuldigen hebben geleden. Hij ziet, gelijk zoovelen, slechts braven en slechten in de wereld; en merkt de zwakken niet op, die liever het goede dan het kwade doen, maar als kwaad slechts aanmerken dat, wat met straf wordt bedreigd en uit vrees voor straf of schande veel achterwege laten, wat zij anders zouden doen. De door den Staat in het leven geroepen „orde van geneeskundigen”, dien men dan verlangt, zou, behalve over de reeds bij de beroepsverenigingen bestaande straffen van waarschuwing, afkeuring, berisping ook moeten beschikken over het recht, den overtreder zijn bevoegdheid als geneesheer te ontnemen (gelijk de General Medical Council in Engeland). Hiertegen vooral komt PECHÈRE op. Wie zich zóó schuldig maakt, heeft geen eergevoel, en zal, na de eerste straffen te hebben ontvangen, rustig voortgaan met zondigen. En nu zou de „orde” zulk een man aan den minister voordragen voor ontzetting uit zijn beroep? Verondersteld, dat, wat hoogst onwaarschijnlijk is, dat zulk een wet in België zou tot stand komen, dan zou zelfs deze straf den boosdoener niet afschrikken. Hij heeft reeds zijn kring van personen, die vertrouwen in hem stellen. Niemand kan deze beletten, in een aangelegenheid, die hun zeer ter harte gaat — en welke doet dit meer dan de gezondheid — raad te vragen aan dengeen, dien zij daartoe het meest geschikt achten en dezen voor dien raad te beloonen. Velen zullen dit te eerder doen, omdat zij in den uitgestootene het slachtoffer van beroepsnijd zien. En zelfs die menschen, die in het algemeen een afkeer hebben van wat buiten wet en orde gaat, zullen misschien toch den dokter, die naar hun meening hun kind heeft gered, hen in de moeilijkste omstandigheden heeft ter zijde gestaan, hun vertrouwen blijven schenken, al staat hij buiten de wet.

Om de geringere straffen te kunnen toepassen, heeft de geneeskundige stand niet noodig de hulp van den staat, die in ruil daarvoor licht een deel van de onafhankelijkheid van dien stand zou opeischen. Trouwens reeds vóór 15 jaren heeft de Fédération médicale belge een referendum gehouden, waarbij van de 3100 leden slechts 800 vóór de raden van discipline waren 300 er tegen, terwijl 2000 onverschillig bleven. Sedert is niets veranderd, behalve dat het gezag der geneeskundige vereenigingen is toegenomen evenals het vertrouwen in haar optreden. Daarom zal haar eigen onafhankelijke rechtspraak voldoende blijven, en meer en meer overbodig worden. Maar wat volgens PECHÈRE wél kan en moet gebeuren, is het verbreken van alle collegiale betrekkingen met degenen, die zich onwaardig hebben gedragen. Daarin is meer strengheid noodig dan dikwijls wordt getoond. PINKHOF.

INGEZONDEN.

NOG EENS ART. 30 B. W.

Het is een verblijdend teeken, dat de geneesheeren langzamerhand wat meer aandacht schenken aan de wetten, die hun belangen en de uitoefening der praktijk raken. Een beschouwing van collega MAAS in het laatste nummer van het *Tijdschrift* geeft echter weer een bewijs van de verkeerde

neiging om de wet te interpreteeren naar de wenschelijkheid volgens persoonlijke opvatting in een bepaald geval. Ter herinnering comprimeer ik de zaak even als volgt: een gehuwde vrouw is bevallen buiten de tegenwoordigheid van haar man, die niet met haar samenwoont. De moeder verzocht den dokter de aangifte te doen en het kind bepaalde namen te geven. Toen de man van het geval hoort, meent hij het zaakje zelf te moeten opknappen en hoewel de aangifte door den vader 1) om formeele redenen nog niet volledig kan geschieden, weigert de ambtenaar van den Burgerlijken Stand de aangifte van den dokter te ontvangen. Deze vreest nu, volgens den heer MAAS „dat hier een onwettige aangifte heeft plaats gehad”, op grond, dat de vader niet bij de geboorte is tegenwoordig geweest. Niets is minder juist dan deze opvatting.

Art. 30 B. W. zegt: de aangifte der geboorte van een kind zal door den vader moeten worden gedaan, of, bij gebreke van dien, (*à défaut du père*, staat er in den Franschen tekst) door de geneesheeren enz., welke bij de bevalling zijn tegenwoordig geweest.

Het voorschrift aan den vader is absoluut en imperatief; hij zal de aangifte moeten doen; er kan verschil ontstaan over zijn al of niet aanwezigheid, wanneer hij het vertrek heeft verlaten op het oogenblik der bevalling of wanneer hij buiten de woning vertoeft, en of alzoo de verplichting is overgegaan op de andere genoemde personen, die aanwezig waren, indien de vader de aangifte heeft verzuimd, maar *het recht* om als vader in allen geval de aangifte te doen binnen den gestelden termijn, is nog nimmer bestreden. De heer MAAS schijnt echter het artikel te willen lezen als volgt:

De aangifte zal door den vader moeten worden gedaan of *bij gebreke* van dien, met andere woorden, wanneer de vader niet bij de geboorte tegenwoordig is geweest en dus op dit kritieke oogenblik *ontbroken* heeft, zal hij moeten geschieden door de geneesheeren enz. Het verschil schuilt in een onjuiste opvatting van de beteekenis der uitdrukking: *bij gebreke* van den vader: Ontbreken doet hij natuurlijk nimmer, maar hij kan zoek zijn of door afwezigheid of ziekte verhinderd, in dat geval heeft de wetgever den burgerlijken staat van het kind toch willen verzekeren en dus aan anderen het recht tot aangifte verleend en dit tevens hun als plicht opgelegd, doch hij heeft niet — zooals bij aangifte van overlijden — iedereen daarvoor willen aannemen, doch alleen de personen, die bij de geboorte van het kind zijn tegenwoordig geweest; deze omstandigheid moet dan ook uitdrukkelijk worden vermeld in de geboorte-acte. Wanneer een geneesheer of iemand anders de aangifte doet, schrijft de ambtenaar van den burgerlijken stand achter den naam van den aangever: die verklaart bij de geboorte te zijn tegenwoordig geweest; bij een gewone aangifte schrijft hij echter na vermelding der geboorte: waarvan hij als vader de aangifte doet of iets dergelijks; zijn tegenwoordigheid bij de geboorte wordt dus niet noodig geacht.

Desnoods zou echter de ambtenaar het bewijs kunnen vorderen, dat de aangever schoon niet met de vrouw samenwonende, haar wettige echtgenoot

1) De wettige man der vrouw is, ook al leven zij niet in gemeenschap, de vader van het kind krachtens art. 305 B. W. Het kind, hetwelk staande huwelijk is geboren of verwekt, heeft den man tot vader.

is en dus recht heeft tot aangifte als vader; ook zou hij volgens art. 29 „kunnen vorderen, dat het kind aan hem vertoond worde”, wanneer hij de zaak niet vertrouwt, doch het zou zeer zeker een „onwettige aangifte” zijn, wanneer die van den vader geweigerd werd ter wille van een persoon, aan wien de wetgever slechts „bij gebreke” van den eerste eenig recht toegekend en verplichting opgelegd heeft. Het kan zeker onaangenaam zijn voor een vrouw, dat haar man zooals collega MAAS zegt, hun kind „natuurlijk” andere namen geeft, doch de beteekenis eener wet kan om zulke huishoudelijke omstandigheden niet veranderd worden.

Breda, 24 Juli 1910.

Dr. G. W. BRUINSMAN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

KÖNIGSBERG. — Voorlichting van het publiek aangaande **carcinoma uteri.** — De gynaecoloog F. MÜLLER te Königsberg geeft aan zijn patiënten sedert eenigen tijd een gedrukt briefje mede, waarin zij worden aangemaand, zich geneeskundig te laten onderzoeken als zich de bekende verschijnselen voordoen, die de mogelijkheid van carcinoom kunnen doen vermoeden. Daarbij wijst hij er op, dat pijn in het begin afwezig kan zijn, en dat het carcinoom, mits tijdig ontdekt, voor goed kan worden genezen. MÜLLER heeft door dit briefje mede te geven niemand ontstemd. De bedoeling is beter begrepen dan hij durfde hopen, en hij beveelt deze handelwijze aan de collega's aan (*Münch. med. Wochenschrift*).

LONDEN. — De maximale snelheid voor artsen en leeken. In de laatste tijden is het dikwijls voorgekomen, dat geneesheeren, bekeurd wegens te snel rijden per auto, zich beriepen op een dringend bezoek, dat zij moesten brengen en dan werden vrijgesproken. In de *Daily Mail* heeft een inzender op gemakkelijke wijze in het licht gesteld, dat de overtreding niet daaruit voortvloeit, dat de overtreder geneesheer is, maar dat hij automobilist is. Want zelden (volgens den inzender nooit) ziet men een arts een paard op overdreven wijze aandrijven of een spurt nemen op zijn fiets om eenige minuten of seconden uit te winnen in den wedloop met den dood. Eerst met de auto kwam de overtreding. (Reeds vroeger is hier berekend, dat de tijd, te winnen door te snel rijden per auto, op de afstanden die hier in aanmerking komen, van geen beteekenis kan zijn voor een zieke, die nog iets aan den geneesheer kan hebben). Maar de onbarmhartige inzender gaat verder, en zegt, dat een hulpzoekende patiënt even haastig mag zijn als de hulpbiedende dokter. Iedere tuf-tuf-man, die te hard rijdt — en welke zou dit niet graag willen? — kan zeggen, dat hij naar den dokter moet, en zal zich dus, als de rechter ook in zulke gevallen de snelheid door de vingers wil zien, voorzien van een gepaste ongesteldheid. Dat kan een goede tijd voor de dokters worden!

MALTA. — De geit en de Maltakoorts. Toen de Maltakoorts-commissie tot het besluit was gekomen, dat Maltakoorts voornamelijk door